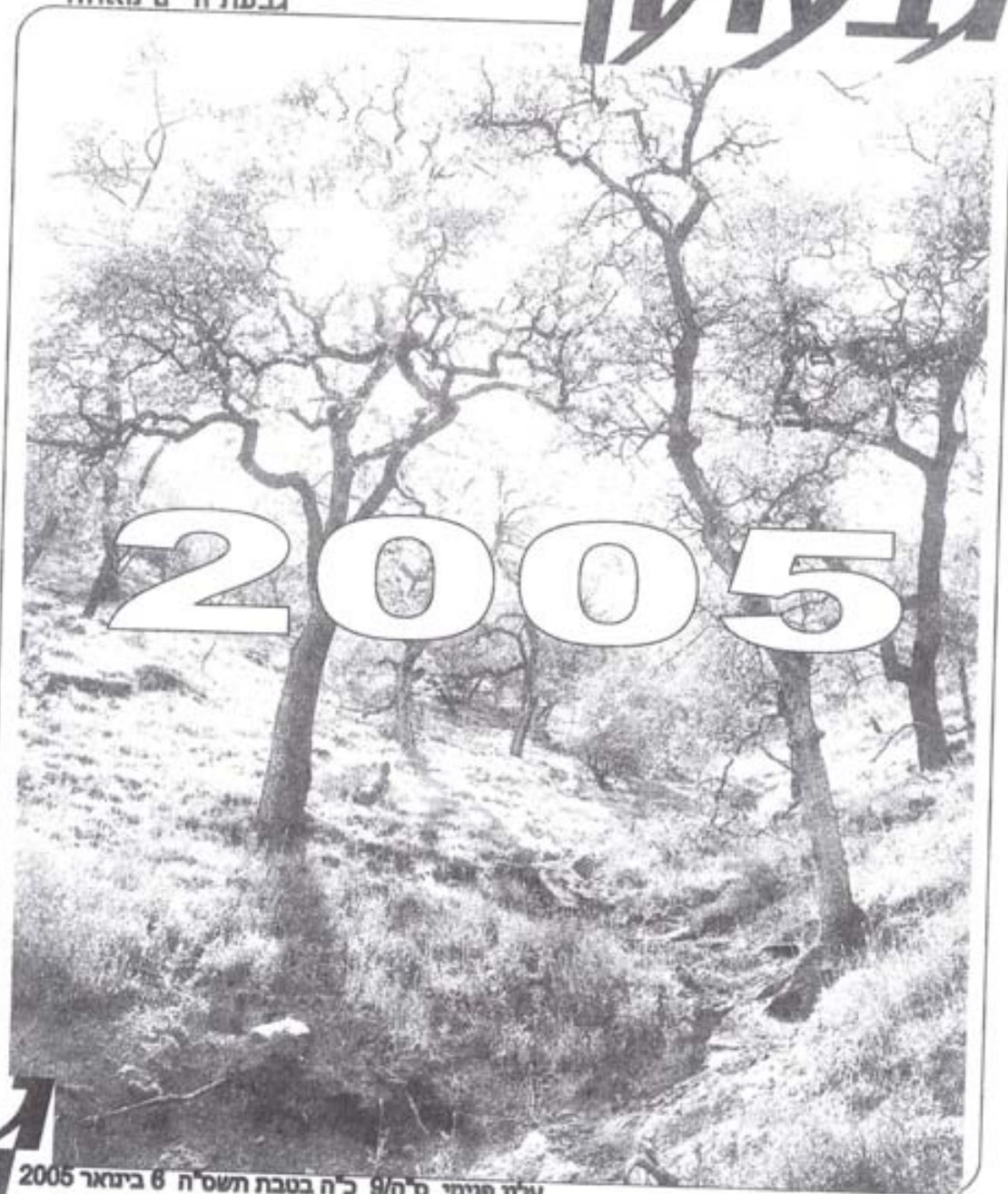

גבעות

גבעת חיים מאוחד

עלון פנימי ס'ה/9 כ"ה בטבת תשס"ה 6 בינואר 2005

אנו משתתפים בצער
עם
איה שטרן
במות אמה
ריבה
תנחומים למשפחה

דבר העורכת

לאור דברים שקרו לאחרונה, אני מביאה כאן את כללי הפרסום בגבעתון, על-פיהם אני נוהגת:

רשימה שנמסרת לגבעתון, מתפרסמת תמיד (לבד ממקרים חריגים ביותר, שאינם עומדים בקריטריונים ציבוריים בסיסיים, כגון שפה, הגינות וכדומה), בשלמותה ובמועדה – אלא אם כן כותב הרשימה, והוא בלבד, מחליט לפסול את הרשימה, או לדחות את פרסומה.

כעורכת, אינני "בודקת" אם העובדות "נכונות", כפי שאינני בודקת נתונים מספריים או מידע אחר מטעם ההנהלה ואינני מעמידה במבחן אמירות של אנשים בתפקיד או חברים מהשורה – והאמינו לי, יש מה לבדוק!...

לדעתי, המושג "לבדוק" הוא שגוי, לא רק משום שאין אפשרות לבצע בדיקה, אלא משום שלא קיימת "אמת" אחת, שהרי מה שנכון לאחד, אינו נכון לאחר, ומה שנוח לך לא תמיד נוח לחברך.

עניין אחר הוא "זכות התגובה".

תקנון העלון קובע, שאם מוזכר שם או גוף ציבורי, העורך חייב להראות לאלה את הרשימה, כדי שיוכלו לכתוב תגובה. ירצו – יכתבו, לא ירצו – לא יכתבו.

הערה חשובה: בעל זכות התגובה לא מקבל לידיו סמכות לקבוע דברים לגבי הרשימה המקורית. הוא אינו רשאי לפסול או לשנות את הכתוב, או לדחות את הפרסום.

במקרה מסוים בעבר נעשתה שגיאה חמורה בעניין זה, כאשר מי שקיבל לידיו מכתב גלוי שהיה מיועד לפרסום בעלון נטל לידו שלא כחוק את הסמכות לפסול את הכתוב, ויצר סילוף שפגע מאוד בקבוצת חברים.

ועוד לעניין התגובה – מי שקיבל לידיו את הרשימה ודעתו אינה נוחה ממנה, יכול תמיד לפנות ישירות אל הכותב או הכותבים, ולבקש מהם למשוך חזרה את הכתוב, לשנות או לדחות. השתכנעו – טוב, לא השתכנעו – חבל... אני, כעורכת, מנועה מליטול חלק במהלך כזה, כיוון שיש בו משום ניסיון להשפיע, ואולי אפילו להפעיל לחצים על הכותבים.

אגב, הזכות לתגובה קיימת תמיד, גם בלי התקנון.

דינה רמגי עורכת הגבעתון

משולחנו של יהודה גלר

בראש סדר היום ובדברי - **תוכנית התקציב** של הקהילה לשנת 2005. תוכנית התקציב הועלתה לקריאה ראשונה בישיבה משותפת של הנהלת הקהילה וועד ההנהלה - שחסרו בה רבים מחבריהם, והמשכה בהנהלה הכלכלית ודיון נוסף בהנהלת הקהילה וועד האגודה, לקראת הבאתה לדיון ולאישור האסיפה. אני מודע לרתיעה המסורתית של חברי הקיבוץ ממספרים ומפרשנותם, אך בה בעת גם לצורך, היותר משמעותי לאחר השינוי, בידיעת הנתונים והבנתם, ובעיקר להשפעה ישירה על תקציב הקהילה אשר משפיע בשיעור רב גם על התקציב האישי. את משימת ההבהרה של התקציב אני מבקש לסמן כאתגר אישי שימושי במהלך השנה, וליווי תקציב הקהילה לשנה זו יהיה השלב הראשון באתגר. את פרטי התוכנית ונתוניה נפרסם לאחר שנשלים את גיבושה לקראת הדיון באסיפה, וכהקדמה בלבד מובא כאן הפתיח העקרוני לתוכנית התקציב של הקהילה לשנת 2005:

1. כללי

- א. הנחת היסוד על-פיה תוכנן תקציב הקהילה לשנת התקציב 2005 מתבססת על הקביעה כי תוכנן מסגרת של תקציב מאוזן שאין לפרוץ או לחרוג ממנה. במילים אחרות, כל השימושים של הקהילה יתוכננו ויבוצעו בהתאמה מלאה למקורות הקהילה, וכל שינוי של תוספת בהוצאות בסעיף זה או אחר מחייב השלמה מקבילה של תוספת הכנסות.
- ב. על מסגרת התקציב לשנה זו משפיע לרעה וכמגבלה משמעותית הצמצום הרב של החזרי המקדמות ממס הכנסה. **להזכיר** - להחזרים של מקדמות מס הכנסה היה משקל רב בהתכנות הכלכלית של השינוי בקיבוץ, והיום, בעקבות השינויים בכללים של מס הכנסה, וביחס ל"קיבוץ המתחדש" חסר מקור כספי רב לתקציב הקהילה.
- ג. לאור הנחת היסוד של תקציב מאוזן מחד גיסא וצמצום מקורות הקהילה מאידך גיסא אין בתקציב המתוכנן לשנה זו כל הקלה על השתתפות החברים בהוצאות הקהילה ובתשלומי ההיטלים השונים, וגם אין בו תוספת לשימושים ולהשקעות (מלבד ההשקעות שלמימון מקורות ויעודים קיימים - השוואת תנאי דיור, סגירת פערי דיור, בית שקמה).
- ד. על-אף האמור באשר למגבלות התקציב להקלה על השתתפות החברים בשנה זו, יש בו הקלה מסוימת בתשלומי מס האיוון, ויש בו העברה של 6% משכר החברים העובדים בקיבוץ ותאגידיו (גת ולימת) לקופת חיסכון לפנסיה, כצעד משמעותי להשוואת התנאים של עובדי הקיבוץ עם עובדי החוץ.
- ה. מתוכננת השתתפות נוספת של החברים למימון ההוצאות הנלוות לתחליך שיוך הדירות בשנה זו, בסדר גודל של 50 ₪ לחודש.

2. יעדי הקהילה לשנת 2005

- עמידה במסגרת התקציב.
- מיצוי הפוטנציאל של הכנסות הקהילה: השכרת דירות ונכסים, הרחבת פעילויות חוץ והגדלת הכנסות של הענפים, פיתוח וטיפוח יזמויות של הקהילה, המשך התייעלות וחיסכון בענפי הקהילה.
- הגברת פוטנציאל ההתפרנסות של החברים.
- שיוך דירות.
- צמיחה דמוגרפית - קליטת בניס ואחרים.
- טיפוח חיי הקהילה - תרבות, פעילויות משותפות.
- שיפורים במחנה ובנוי.
- ביצוע שני פרויקטים צרכניים:
 - מעבר לחימום בדודי חשמל פרטיים.
 - שליטה וצמצום שימוש במים צרכניים.
- השוואת תנאי דיור וסגירת פערי דיור - סיום השלב המתוכנן מכספי מבי"י.

השני לסדר היום - אשרור השנוי.

הטייטה הראשונה של החוברת המעודכנת נמצאת בשלבי סיום של ניסוח ועריכה, ולאחר השלמתה והעמדתה למתן תוקף משפטי, נוכל להפיצה לרשות החברים ולהיכנס לשלבי הסיום – לדיון באסיפה ולאישורה בהצבעה בקלפי.

ביום שישי האחרון נפגש הצוות, בנפרד כמובן, עם החברים שהביעו השגות והצעות לתיקון ולהשלמות של "החוברת הירוקה", שעליה מבוסס ומיושם דגם השינוי בגבעת-חיים. הפגישות המצומצמות בזמן לא נועדו לדיון ושכנוע הדדיים, אלא להבהרה עניינית ולהערכת המיקום של הסוגיה: האם להכילה במסגרת החוברת המעודכנת, או להעבירה לדיון באסיפה ולהחלטת החברים, או לשייכה לתחום השוטף ולטיפול המוסדות וממלאי התפקידים. שתי נקודות בסיום קטע זה: האחת - בחוברת השינוי מוגדרת מסגרת העקרונות והכללים של השינוי באורחות החיים בקיבוץ, בעוד שביטויים במספרים ובנתונים הפיזיים מוגדר בנתוני התקציב של הקהילה (סיבה נוספת ורבת משקל ללמוד וגם להגיב), והשנייה - לאחר האשרור, ועל פי החלטותינו, עד לאחד באפריל שנה זו נקיים בחירות כלליות של מוסדות הקהילה ושל ממלאי התפקידים הנבחרים, ובכללם גם מנהל הקהילה.

שלישי לסדר היום - שיוך הדירות.

הפעילות העיקרית בפרויקט מתבצעת בתחום התכנון, בניצוחה של האדריכלית רותי רוהטין, וכוללת מספר מרכיבים: הראשון - השלמה ואישור תוכנית הבינוי של ה"מחנה" (מה שקרוי ונכלל במסגרת הקו הכחול או השטח הצהוב, המגדיר את שטח הקיבוץ המותר לבנייה למגורים). לפני כשבועיים התקיימה פגישה של צוות השיוך, ועדת תכנון, רותי רוהטין ומהנדס התחבורה ברוך, לדיון ולסיכום הנחיות משלימות לתוכנית הבינוי ולתכנון הפרצלציה בקיבוץ. כהמשך לישיבה אושרה בשבוע שעבר תוכנית הבינוי בוועדה המקומית, ולמעשה התחדשה בפועל ההרשאה הסטטוטורית לבנייה בקיבוץ. חשוב לזכור ולהזכיר כי אין באישור האמור היתר ורשות לבנייה שלא על-פי החוק והתקנות, ויתרה מכך, יש בצדה התחייבות חד-משמעית לנהוג בהתאם לחוק ולתקנות ואף לאכוף את יישומם.

מפה של תוכנית הבינוי שאושרה תוצג לעיון החברים בכניסה לחדר האוכל.

קטע שני בפעילות התכנון מתמקד בהמרת שטח בית הספר "יובלים", המצוי בתחום הקו הכחול, שיוחכר למועצה ובתמורה נקבל שטח מקביל בגדלו במערב המחנה (אזור הקרוונים לשעבר, פרדס הלימונים) שיאושר לבנייה ולשיוך. קטע שלישי בפעילות התכנון עוסק בתכנון הפרצלציה לכשעצמה, ונרחיב בו בגליונות הבאים של הגבעתון.

הפעילות במימד החברתי-ציבורי של הפרויקט מתמקדת בגיבוש העקרונות והכללים של השיוך, ומתבצעת באמצעות צוות השיוך ובהנחייתו המבורכת של עו"ד ארז לבנון. לאחרונה חלה האטה רבה בפעילות הצוות, בין השאר בגלל ההתמקדות בסוגיות התכנון, ועלינו לאזור כוח בהקדם ולהגביר את קצביה.

רביעי לסדר היום, ולטעמי החשוב מכל, הצמיחה הדמוגרפית, או בלשונו - קליטת הבנים. אף שטרם פתחנו בתהליך מוסדר של טיפול וקידום הנושא, קורים דברים בשטח ולחלקם אני מבקש להתייחס בקצרה. השמחה על אישור סופי של החלטה 979 היתה מוקדמת מדי, ומאחר ויש לה משמעות מפליגה, ולטובה מבחינת הבנים, נותרה גם הסוגייה של עלויות הקליטה בתחום האי-ודאות, אשר מקשה על הגדרת תקנון וקבלת החלטות, ופתיחה של תהליך מעשי וענייני למימוש. אבל, בצדן של אי-הוודאות וההשהיות בקבלת ההחלטות, מתפתחת תנועה של חזרת בנים ובני-זוגם, ובדרך-כלל במגמה של קליטה ובניית ביתם בקיבוץ. ברשימת המבקשים להיקלט ואף לוחצים לזירוז קבלת ההחלטות בנושא, מצויים כיום למעלה מעשרים בנים וגם שתי משפחות של תושבים, ופניות חדשות נוספות מדי שבוע. עד כאן דיבורים ומאחר וצריך לעשות מעשה, והמעשה צריך לעושים ראו בכתוב פנייה אישית לכל שנכונים להטות כתף ולהצטרף ל"צוות לעניין".

לסיום הנאמר, החל מהשבוע הבא תוצג בערוץ הפנימי קלטת וידאו המתארת תהליכי קליטה של בנים ואחרים, אשר מתבצעת בשנים האחרונות, מנסיונם של חמישה קיבוצים, ויש ממי ומה ללמוד.

יהודה גלר

נוכח ריבוי החומר, יידחו ענייני דיומא לשבוע הבא.

ישיבה מס' 15 ב-22 בדצמבר 2004

משתתפים: יואב קציר, יהודה גלר, דוד עין דר, יורם לב, אבי טל, אלון שפיצר

חסדים: נדב דרך, איתן קרסנטי (התנצל), אלעד דרך (חולה), צבי מנבר

יו"ר הישיבה: אלון שפיצר

1. **אישור פרוטוקול הנהלה כלכלית מס' 15 מיום 15 בדצמבר 2004**
החלטה: אושר הפרוטוקול הנ"ל, הוגש תחשיב כדאיות לגבי נטיעת הפרדס. סוכם: הערות לתחשיב כדאיות יש להגיש תוך 7 ימים, ואם לא יהיו הערות שיעכבו את האישור נחתום על ההסכם.
 2. **אישור הלוואות מיחזור בבנק הפועלים על-סך כ-1186 אש"ח**
החלטה: אושר לקבל הלוואה בסך 1186 אש"ח על-פי ההסדר עם בנק הפועלים לפריסה עד שנת 2015 למימון סכומים מפירעון הלוואות.
 3. **תוכנית משק 2005 – בהשתתפות: ראובן אתר, עמית ממלוק, צביקי שמש, גדי וולף, אורנה חיים, אורי מור.**
 - א. הוצגה על-ידי רכזי הענפים תוכנית הענפים לשנת 2005 והועלו דגשים לכל פעילות.
 - ב. אושרה תוכנית משק לשנת 2005.
 - ג. יתקיים דיון משותף של ההנהלה הכלכלית וחברי הנהלת הקהילה בתוכנית הקהילה לשנת 2005 לפני דיון באסיפה.
 - ד. אושרה קבלת הלוואה מבנק הפועלים בגין מיחזור 2005.
 - ה. אושרה השקעה בהשקית אבוקדו עד לסך 100,000 ₪ על-ידי הלוואה מגרנות לשלוש שנים.
- רשם: אלון שפיצר – מרכז משק

ישיבה מס' 13 15 בדצמבר 2004

משתתפים אלדד מגל, אסנת וולף, ראובן ליכטנר, הלל שחטל, שאול אתר, אלון שפיצר, יהודה גלר - מירהלה דיוויס (משקיפה מועד האגודה)

חסרים יו"ר הישיבה אילנה איטקין, אלדד מגל יהודה גלר

1. אישור פרוטוקול ישיבה מס' 12 - אושר.
2. קבורה בבית העלמין של הקיבוץ - בהשתתפות אבי רז.
החלטה:
א. לאשר את ההצעה לקביעת כללים לקבורה של נפטרים שאינם חברים, בבית העלמין.
ב. יש לצרף תיקונים והשלמות, שיובאו לאישור ההנהלה בישיבה הבאה.
ג. להבטיח ולוודא: רשיונות בתוקף, גינון ואחזקה, פיתוח - באחריות אבי רז, תקציב - באחריות יהודה גלר.
3. תקנון שימוש ברכבי הקהילה - בהשתתפות משה בניק ואורי מור.
החלטה:
א. להביא לאישור האסיפה את הרכב ועדת הרכב כלהלן: אורי מור - מרכז, צביקה שמש, גיורא וינר, זיו בראון, אלון שפיצר, יהודה וחברה!
ב. לעדכן ולהשלים את ההצעה ל"ינוהל שימוש ברכבי הקהילה" שהובאה בפני ההנהלה ולהביאה לאישור באסיפה ויישומה בפועל - באחריות יהודה גלר ואורי מור.
4. העלאת מחירי דיוור לבנים בהרשאה - בהשתתפות נילי קפלן
החלטה: הוחלט לאשר את הצעתנו:
א. להשוות את שכר הדירה לבנים בהרשאה בין שיכון עולים, ותיקן וקוקוריקו ולהעמידו על 575 ₪ לחודש.
ב. להעלות את שכר הדירה לבנים בהרשאה ב-50 ₪ לחודש, בכל השיכונים, עבור אחזקה ותיקונים, החל מחודש ינואר 2005.
ג. להפריד את תשלום הארנונה ומס מוניציפאלי משכר הדירה (במקביל להפרדה דומה בין מרכיבי שכר הדירה של כל שוכרי הדירות בקיבוץ).
הוטל לביצוע על נילי קפלן ויהודה.
רשם יהודה גלר - מנהל הקהילה

הפנינג רפת – הפסיד מי שלא בא

הפנינג הרפת, לכבוד סיום בבנייה, ייזכר כחג הקהילה, אירוע עממי לגדולים ולקטנים. לגדולים – כי היתה להם הזדמנות לפגישה שנתית עם חבריהם לקהילה. לקטנים, כי היה להם צמר-גפן מסוכר - וליצינים.

נאום רכז המשק

שנים של עבודה – חזון-תכנון-בנייה, שנים של קנסות וזיהום, שנים של צורך בשדרוג הרפתות, שנים של עבודה קשה של רפתנים שנים של פעם.

היום עומדת בגבעת חיים מאוחד רפת של שנות ה-2000, רפת מושקעת, קודם לכל בחשיבה ותבונה, שעומדת בדרישות חוקי התכנון והבנייה, שעונה לתנאי המשרד לאיכות הסביבה, שלראשונה (כנראה) יש לה רשיון עסק.

הגענו לכאן בזכות תרומתם של רבים. בשם הקיבוץ והנהלת המשק אני רוצה לומר תודה! ליותם – הראשון שהעמיס על כתפיו את המשימה המורכבת והולך את הפרויקט עד גמר התכנון. לאורי אריאלי – שכרכז משק שם את הפרויקט על המפה.

לאריה קונסקר – לפני התודה, אנחנו חייבים התנצלות – אין שום הצדקה שתישא על כתפיו עוול של קהילה שלמה, אתה הישרת מבט כרכז משק בתקופת התפר למטרה והבאת את הרפתנים להכרעה על סוג מבני הרפת שייבנו. לאיה – שעזרה בתכנון והביאה היתרי בנייה. ליו"ר האגודה – אריה קונסקר, משה מרום ואיתן קרסנטי – שתרמו כל איש בדרכו בקידום הפרויקט העשיר.

לארנון וולף – אשר למרות חילוקי דעות מקצועיים שהתעוררו לפעמים ידעת לאורך שנים של דיונים לשלב את עבודת הרפתנות המקצועית, לשמור ולקדם את הרפת. לאבי טל – שהצטרף מעט לפני תחילת הבנייה ושותף בחיזוק הצוות המקצועי.

לחנה ומיכה – על השותפות לעבודה ברפת. לגיר גורן – שבראשית הבנייה נתן כתף ועזרה. לעמית ממלוק – שבכישרון, מקצועיות, ואכפתיות רבה בנה את תשתית החשמל ותרם בעצותיו לבנייה כולה.

לעקיבא – שבמסירות, עין של בנאי ותקשורת טובה עם הקבלן והרפתנים תרם תרומה גדולה לבנייה.

לפנחס, אריה ואבי צוות המים העמוס, שזו העת להודות, אף פעם לא עיכב את העבודה, עשה בעבודה עצמית ומקצועית את מערכות המים על-פי כל דרישות הרפתנים.

לשמאי מדיני שליווה, לאיציק בדר ועמית בן יצחקי בגרנות שנתנו לנו את הערבויות ואת היכולת לבנות.

לקבלן אודי ברזיר שנבחר כמרכז ונשא בעול הבנייה – הרפת שבנית בגבעת חיים מאוחד מוסיפה כבוד לך הקבלן ולנו הלקוח, מהיחסים הטובים ואורך הרוח כולנו הפקנו תועלת.

לאמנון יגודה – השק, הנאמן למקצועיות ולטו הלקוח – אתה ענק, אדם טוב במיוחד, עזרת לט מאוד. לאורי קלע – המפקח אשר על הבקרה. לרוח פייגנבוים (וצוותו) המתכנן העמוס במדינה, שידע עוד לפני הבנייה את המראה שנראה בסופה. לרוברט – ברגר – האיש שעל הגורפים. לאחראי על תאי הרביצה שלמד בגח"מ פרק מיוחד. לרושדי, קבלן התשתית.

וכן, למזכירות הסכנית שרה ויעל שעמלו בתיאום ובהכנת חומר לישיבות, לעובדי הנהלת החשבונות שהצטרפו לעקוב אחרי כל הסככות מ-A עד H (כמעט כל ה-ABC) ואשר בלעדיהם לא היינו יכולים לקבל את מענקי המדינה.

לשני בני-זוג אני חייב ציון ותודה מיוחדים – הראשון – לשימי. אני מנחש שבמשך תקופה ארוכה היית לאורנה משענת ומקר לעידוד ותמיכה. אין לי ספק שרק בעזרתו יכלה אורנה להתפנות כל כולה לניהול הפרויקט.

והשנייה – לאשתי עברנו תקופה לא קלה. הכרת את חשיבות הפרויקט וידעת, כמו תמיד לתמוך ולוותר על צרכיך וצרכי המשפחה – סליחה אם הגזמת ותודה שאת שם כל הזמן בשביל הילדים והמשפחה.

לאחת לפני האחרונה – לאורנה, המנצחת על הבנייה, תודה. אני מעריך את אומץ הלב, חוכמת העשייה, היכולת להתייעץ ולהסתייע, הערנות, הנוכחות והניהול, ומעל הכל את התוצאה שהינה גאוה לקיבוץ ולחברים.

ואחרונים, חברי גבעת חיים מאוחד, על שהאמנתם ונתתם גמון. אתם ראויים לרפת שכזו, מקור גאוה עם צוות עובדים מקצועי ומסור.

תודה לכולם, ואם שכחתי מישהו – סליחה. נותר לנו לפעול במלוא המרץ והמקצועיות ולהוכיח לאורך שנים רבות את האמון שניתן לנו בפרויקט העשיר ולהרוויח.

אלון שפיצר – רכז משק

פלוגת שטחים

ראיון עם עדי בדר

הוא התגייס לתותחנים ושירת כחובש בגזרת קלקיליה, עד שהיתה לו הזדמנות לעבור לפלוגה מיוחדת לשטחים, והוא החליט ללכת על זה - קבלו את סמל ראשון עדי בדר, שסיים צבא עם הרבה שרות בשטחים.

מחסום בשטחים

מה פירוש פלוגת שטחים?

הקימו את הפלוגה בשביל כל מיני עבודות בשטחים - פעילות של ביטחון שוטף, מה שנקרא עימות מוגבל - הדברים האלה, שנראים לא טוב בטלוויזיה. חלק גדול מהשרות עשיתי באזור שבין ירושלים לרמאללה, מחסום קלנדיה ומחסום חיזמא והעיירה א-רם. למחסום קלנדיה נהגנו לקרוא "פי הטבעת של הסכסוך הערבי-ישראלי"... באותו זמן עוד לא היתה שם גדר, ותפקידנו היה לעצור פלסטינאים, אולי מחבלים שניסו לעבור לשטח ישראל, בסיוע תושבים מקומיים. התקבלו הרבה התראות מהשב"כ, בעיקר בתקופות של חגים, ותפקידנו היה לחסום את צירי הגישה לירושלים. הצבנו מחסומים ארעיים, בכבישים וגם בדרכים צדדיות ומנענו מעבר כלי רכב. היינו בפלוגה אנשים מכל הארץ, קיבוצניקים ומושבניקים והרבה בני ישיבות, שהם אנשים איכותיים עם נורמות מוסריות גבוהות שהצבא לא בראש מעייניהם, אבל יש להם הרבה אהבת הארץ. היה אתי גם שי מיכאלי. יש לו עוד שנה לשחרור.

עמדת במחסומים?

כן. מדובר במגע עם אנשים שרוצים להגיע מנקודה אחת לנקודה אחרת - משפחה שצריכה להגיע לבית חולים, או חוזרת הביתה - אלף ואחד סיפורים. אני פועל לפי הוראות. אם אומרים לי לא להעביר אף אחד, אני לא מעביר. במקרים כאלה מתרחש שם מין סוג של בלגן מסודר, המון אוכלוסיה מקומית, שרובם מן הסתם חפים מפשע - ילדים, נשים זקנים - ואני עומד מולם ולא נותן לאף אחד לעבור. ראיתי מקרים שהורה לילד חולה אומר: "אני עובר, לא אכפת לי, תירה לי בראש..." זה קשה מאוד. אני עוצר אותו, לפעמים בכוח. אנחנו בדרך-כלל בכמות מספיקה של חיילים, והם לא רוצים להתעסק אתנו. אם אומרים לי לבדוק אותם, ואז להעביר - זה מה שאני עושה. מי שנראה לי חשוד, אני מעמיד אותו בצד ובודק אותו בצורה יותר קפדנית וגם את הרכב. עם רובם דיברתי עברית, אבל רכשתי גם קצת ערבית, הדברים הנפוצים.

היית קשוח?

צריך לשמור על מקצועיות. כשהגעתי לשטחים, בסיוורים עם המ"פ בגזרה הוא עשה דברים שלא האמנתי: חקר אנשים באגרסיביות, הפחיד אותם, הכניס לאוטו בנוח, צעק עליהם - זה נראה לי מוגזם, הייתי בשוק. היום אני יודע, שאם היינו רוצים להיות מוסריים, אז לא היינו בכלל בשטחים. אפשר להשתדל, אולי להיות קצת יותר אנושיים, אבל יש דברים שחייבים לעשות. אני גם יודע שכל אחד במסגרת שלו יכול להשתדל יותר. היינו אולי שבעה חברה, קיבוצניקים ומושבניקים והחלטנו שלפלוגה שלנו יהיו נורמות מוסריות גבוהות. היו לנו הרבה שיחות, החלטנו שאנחנו מובילים קדימה את הערך הזה. לפני כן המפקד, איך לקרוא לזה, היה קיצוני בהתנהגותו. הוא היה מתעצבן במחסום, מתחרפן אם היה בלגן, מאיים על פלסטינאי ששיקר לו - שזה דבר מאוד לגיטימי למי

שמעוכב ארבע שעות ולא יודע מה יהיה – אבל בסופו של דבר הוא קיבל את הלך הרוח שלנו לשמור על נורמות מוסריות גבוהות. השפענו גם על אחרים. מפקד הגדוד שלנו ניסה להנחיל לחיילים את הרוח הזאת, וגם שכנע את הקצינים שלו. כל אחד עשה בנקודה שלו את מה שהוא יכול היה לעשות. בסך הכל בצבא ובדרגים הגבוהים מטיפים לאחריות ולשמירה על נורמות מוסריות.

כשבאה אמא עם ילד חולה על הידיים ואתם לא מעבירים אותה, אז איפה הנורמות המוסריות? אני מבחינתי עושה מאמץ, מייד מבקש רשות, במיוחד בשבילה, כדי שהיא והילד שלה לא יחכו הרבה זמן, ולא יסבלו.

לא רואים את זה בטלויזיה -

לא כל הצבא כמונו. חייל שעומד שמונה שעות במחסום, בשעה-שעתיים הראשונות הוא מאוד נחמד, בשעה השלישית הוא מתחיל להרים את הקול ולהתעצבן, ובשעה השמינית הוא אפילו מרים יד על אנשים שלא עושים מה שהוא אומר, והקת של הרובה עפה לפנס של האוטו.

מנסים לעבוד עליכם?

אני מניח שכן. לכולם יש ילד חולה, והכל דחוף, אבל אסור לי להעביר אותם, והם נשארים במחסום, ואני לא יכול לעשות כלום.

יש כל מיני מצבים של כוננות: יש מצב שלא מעבירים אף אחד, ואז עולה מספר הממתנים, טורים של מכוניות משני הצדדים, ונוצר צוואר בקבוק. במצב כזה רוצים שזה ייגמר כמה שיותר מהר, ואם אי-אפשר להעביר את כולם אז לפחות עושים הקלות, בהתחלה רק מי שמעל גיל חמישים או מי שיש לו סיפור מספיק טוב, ואחר-כך אחרים.

איך מבררים זהות ופרטים אישיים?

לא בכל מקום יש מחשב לבירור פרטים ולכן מתקשרים לשב"כ והם חוזרים אלינו. אם יש בעיה, אנחנו עוצרים את האיש. קרה גם שהצלחנו לתפוס מבוקשים במעצרים יזומים בלילה, או במחסומים.

אתה נכנס לבית בלילה?

כן. זו הרגשה נוראית. היו לנו שלושה מעצרים של מחבלים או משלחים לפיגועים - כל השאר היו דגי רקק. לא תמיד המטרה היא מעצרים, ולא תמיד בגלל מחבל, לפעמים סתם כססוך פלילי ואנחנו מלווים שוטרים...

יש פחד?

יותר דריכות, אבל מתרגלים.

אני זוכר שהיתה התראה והקמנו מחסום ארעי בדרך עפר בין יישובים פלסטינאיים. אז מתקשרים לשב"כ, ובינתיים יש זמן לדבר אתם, שיחות שמתחילות ב"וואקף! (עצור), או שאני יורה!", ונגמרות ב"תוסיף את הסוכר רגע לפני שגולש..." לא יודע כמה הם מפרשים את זה כנחמד, כמו במקרה של הכינור, שלדעתי זה היה: "אחי, נגן איזה משהו עצוב..." ויכול להיות שהוא נורא פחד.

תראי, כל הקטע הזה של המחסומים הרעים, שלא נותנים לעבור – יש מלא סיפורים כאלה, אתה הולך הצידה ודופק את הראש בגיף, שזה לא יכול להימשך. את רואה את הזקנים והחולים, ואת לא חושבת שזה קשור בפיגוע, למרות שיכול להיות שכן. זו סיטואציה קשה, צריך להיות שם כדי להבין. כל יום מלא סיפורים.

לא אמרת לעצמך: למה אני פה, למה דווקא אני?

את המשימות האלה עדיף שיעשו אנשים עם נורמות מוסריות גבוהות, מאשר שיהיו שם מניאקים שיתעללו באנשים חפים מפשע. חשוב שיבינו את זה.

בסופו של דבר מדינת ישראל היא מדינה דמוקרטית ואנחנו שם בגלל שרוב העם החליט כך. זו דמוקרטיה, יש לה יתרונות ויש לה חסרונות, אבל בגלל זה אנחנו שם. את זה צריך לבצע, ועדיף שזה יהיה מי שיכול לעמוד במשימות האלה. אני רואה בזה שליחות.

התפקיד שלכם, מעבר להומאניות, היה לעצור מחבלים מתאבדים...

כן, זה נכון, וגם להגן על היישובים, על הצירים, אבל היתה לנו ההכרה הזאת, שאם כבר אנחנו שם, אז יש לנו אחריות לעשות את זה באופן המוסרי ביותר, ולהשפיע על הסביבה. סך הכל מי שגורם לכך שאנחנו עדיין שם אחרי כמעט ארבעים שנות כיבוש, הם אזרחי מדינת ישראל, מדינת ישראל הדמוקרטית. עכשיו, שמראים הרבה דברים בטלוויזיה ושוברים שתיקה, אז זה יותר חודר למודעות. היה אתי בחור מאלפי מנשה, יישוב שנמצא ממש שני מטר משם, והוא אומר לי: "לא היה לי מושג שחיילים עוברים דברים כאלה כדי שאני אוכל לגור פה בשקט..."

ראית חיילים מכים במחסום?

כן, את המ"פ שלי. הייתי נוכח במקרים שפלסטינאים לא מצייתים וצריך לדחוף מישהו בכוח. לא עבדנו עם חיילי מג"ב, אבל שמענו סיפורים עליהם. אני יודע שהם רואים בנו יפי נפש.

כן, זו שליחות, כי המצב של מדינת ישראל בשטחים הוא נתון, ועד שהעם יחליט שהוא רוצה לצאת משם ויבחר באנשים המתאימים להוציא אותנו משם צריך למלא את החלל, ואני מוכן לקחת את זה על עצמי.

לא רצית להיות טיס, או לוחם סיירת?

אפשר לומר שהגיוס לא משך אותי, לא ממש ששתי אלי קרב... אבל אחרי שסיימתי את השרות שלי אני חושב שבחרתי את הדברים הנכונים לעשות, והעבודה שלי מהרבה בחינות די חשובה.

אלה דברים שגם עכשיו אני לא לגמרי בשל לומר. צריך פרספקטיבה של זמן. לסיכום: לפי הבנתי את המצב, אם תשאלו אותי האם לדעתי השהייה בשטחים משחיתה את החברה הישראלית, התשובה היא כן. ואם תשאלו אותי האם השהייה בשטחים שומרת על ביטחון ישראל, יכול להיות שגם כאן התשובה היא כן. לי אין תשובה חד-משמעית או פתרון.

מה התוכניות שלך

אני כבר עובד, עושה משמרות בגת, חוסך כסף לטיול למזרח הרחוק. כל משמרת לילה זה עוד קילומטר בטרק...

ראיינה דינה רמגי

**סיפורים מאחורי חפצים
ומרק חם...**

היה ערב קריר ונעים. הגיעו למועדון מעטים, כ-35 אנשים, אבל... מי שהגיע זכה במרק חם של רחל שולר בנוסח הונגרי, אסתר גבע - נוסח יווני, שרה סלע - נוסח טורקי, רבקה אנג'ל - נוסח ירושלמי. לאחר שהתחממנו ושבענו, שמענו את הסיפורים שמאחורי החפצים, מפי ראובן ליכטנר, מיכל אפרת, איתן פטרוקובסקי, אסנת בן שלום, תלמה כהן ונעמי משי.

מי שמעוניין לשמוע את הסיפורים, מוזמן לשאול את המספרים עצמם. הסיפורים היו מעניינים ומרגשים. היה ערב חם ונעים, ורבים בקשו שיהיה המשך. תודה לכל אלה שעשו במלאכה, ולכל אלה שהתאמצו ובאו. בגבעתון הבא נביא מקצת מהסיפורים שסופרו.

בעוד מספר שבועות נקיים ערב סיפורים ומרק חם מס' 2.

נעמי ואיציק משי

שר"פ בקהילה - שירות רפואי פרטי

לשמחתי, ישנה הענות יפה. עד כה נרשמו למינוי 200 חברים.

בימים הקרובים יחלוקו למנויים כל הפרטים לגבי אופן קבלת השירות, על-גבי מגנטים להצמדה לדלת המקרר וכרטיסיות לשמירה בארנק. כמו-כן, צוות המרפאה מוציא לכל קליינט דף אבחנות וטיפול תרופתי, שאמור להיות שמור בארנק, בדומה לתעודת זהות (אחריות דיווח על שינוי בטיפול התרופתי תהיה על החבר).

להלן הפרטים:

2233 מוקד חירום

2244 מוקד שירות

בכל שאלה או בקשת הבהרה אני לשירותכם, בטלפון נייד 0545-436358.

בברכת בריאות

תמר אמיר

אל טוב

לנסיק ותאודורה
להולדת הבן דן
אח לאלון ואלה
ברכות למשפחה

לשחר יצחקי

ברכות חמות לגיוסך
הפיקי המיטב לעצמך ולצה"ל
אנחנו כאן מחזיקים לך אצבעות.

ועדת צעירים
ובית גבעת חיים

לעמרי מזריץ

ברכות חמות לשחרורך מצה"ל
שרתת אותנו נאמנה גם
בסדיר וגם בקבע.
מאחלים לך הצלחה בדרכך החדשה,
פרוש כנפיק - העולם לפניך.

מחשבות על-יד החיים, ספר הכירולוגיה (קריאה בכף-היד)
של נעמי מוהר-רמג' ראה אור בימים אלה.

הספר הוא מפגש מרתק עם מסתרי הנפש, בו מוצגת דרך
ייחודית להתבוננות בתרחיש החיים - ממודעות עצמית עד
אופציית הסינוי: אני המשנה ואני המשתנה, ובעודי עושה כן
יביא הדבר לסינוי בסביבתי.

לפרטים, אפשר לפנות אליי - דינה רמג'